

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Ryszard Witkowski

sprawie **P. G.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i innych,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 20 listopada 2023 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania

zakończanego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 10 lutego 2021 r. sygn. akt II AKa 402/19,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

odmówić przyjęcia wniosku skazanego P. G. o wznowienie postępowania karnego wobec jego oczywistej bezzasadności.

UZASADNIENIE

P. G., prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z 26 października 2018 r. sygn. akt. IV K 325/09, zmienionym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 10 lutego 2021 r. sygn. akt II AKa 402/19, skazany został za popełnienie przestępstw z art. 258 § 3 k.k. oraz art. 279 § 1 k.k. i inne na karę łączną 4 lat pozbawienia wolności i grzywnę w wymiarze 200 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Wyrok w tej sprawie dotyczył także 9 innych osób.

Od orzeczenia sądu odwoławczego została wniesiona przez obrońcę skazanego kasacja, która postanowieniem Sądu Najwyższego z 29 listopada 2022 r. sygn. akt V KK 64/22, została oddalona jako oczywiście bezzasadna.

Obecnie do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo skazanego z 9 maja 2023 r., którym skazany zawarł wniosek o wznowienie postępowania karnego, ponawiając tezę, iż o jego niewinności we wskazanym we wniosku zakresie świadczy fotografia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego P. G. jest oczywiście bezzasadny i dlatego należało odmówić jego przyjęcia.

Zgodnie z treścią art. 545 § 3 k.p.k., osobisty wniosek strony o wznowienie postępowania podlega, w sposób formalny, wstępnej kontroli w zakresie jego treści. W wypadku stwierdzenia, że treść wniosku świadczy o jego oczywistej bezzasadności, którą należy rozumieć jako niedającą żadnych racjonalnych podstaw do merytorycznego badania warunków wznowienia, odmawia się jego przyjęcia z pominięciem procedury uzupełnienia jego braków formalnych.

Analiza wniosku skazanego pozwala stwierdzić, że żadna ze wskazanych w nim okoliczności nie mieści się w katalogu przesłanek zawartych w art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k. lub art. 540b k.p.k., a zarzuty, jakie stawia skazany wyrokiem wydanym w jego sprawie dotyczą tylko postępowania dowodowego, jego braków oraz oceny dowodów. Jego zdaniem prawidłowa ocena materiału dowodowego winna prowadzić do wniosku, iż nie jest on sprawcą wszystkich przypisanych mu czynów, nadając równocześnie, szczególne znaczenie wskazanej przez niego fotografii. W jego opinii widniejąca na niej data jej wykonania wyklucza jego udział w przypisanym mu zdarzeniu, do którego doszło w dniu jej wykonania.

Odnosząc się do tych okoliczności, należy stwierdzić, że jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, podniesione przez wnioskodawcę okoliczności były już przedmiotem analizy i oceny nie tylko przez sąd odwoławczy, ale również przez Sąd Najwyższy rozpoznający kasację obrońcy skazanego, w której w zarzucie z pkt. 2, podnosząc naruszenie art. 7 k.p.k. przez Sąd Apelacyjny w Gdańsku, wskazano, iż dowolna ocena dowodu dotyczyła zdjęcia przedstawiającego oskarżonego i polegała na przyjęciu, że powyższe zdjęcie w żaden sposób nie może stanowić dowodu na okoliczność, iż oskarżony w dniu 20 grudnia 2005 r. przebywał w Z., w sytuacji gdy nie sposób wykazać, kiedy zostało zrobione, pomimo że zdjęcie opatrzone jest datą „zapisaną” przez aparat.

Nie dostrzegając jakichkolwiek nowych argumentów świadczących o konieczności wznowienia postępowania, stwierdzić należy, że okoliczność podana we wniosku nie ma waloru nowego faktu lub dowodu, a zatem nie może powodować podjęcia czynności wznowieniowych i czynią konieczność odmowy przyjęcia wniosku w trybie art. 545 § 3 k.p.k. bez wyznaczania skazanemu obrońcy z urzędu. W szczególności kluczowe pozostaje to, że w istocie przywołana okoliczność, nie poszerza „bazy” źródeł dowodów i środków dowodowych w odniesieniu do zakończonego postępowania dowodowego. Podkreślić należy, że Sąd Najwyższy w postępowaniu wznowieniowym nie dokonuje na nowo oceny zebranych w toku procesu dowodów i poprawności przyjętych w oparciu o nie ustaleń faktycznych będących podstawą prawomocnego wyroku. Niezależnie od tego, fotografia taka nie stanowi niepodważalnego dowodu świadczącego w jednoznaczny i niebudzący wątpliwości sposób, iż skazanie P. G. jest błędne. Wskazać należy bowiem, że przypisanie daty przez aparat cyfrowy może być wygenerowane automatyczne, ale może być też ręcznie. Oznacza to, że można ustawić dowolną datę. Tymczasem w postępowaniu wznowieniowym nie chodzi o przedstawienie wątpliwości co do wcześniejszych ustaleń faktycznych (*por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 kwietnia 1996 r. sygn. akt V KO 2/96, OSNKW 1996, z. 7-8, poz. 47; z 12 października 2004 r. sygn. akt III KO 32/02, OSNKW 2004, z.10, poz. 99 i cytowane tam orzecznictwo; z 12 lutego 2009 r. sygn. akt III KO 73/08, R-OSNKW 2009, poz. 396; z 16 lipca 2013 r. sygn. akt III KO 19/13, LEX 1341280*), lecz o duże prawdopodobieństwo uniewinnienia skazanego po wznowieniu postępowania, albo skazania go za przestępstwo zagrożone karą łagodniejszą niż to, za które go skazano.

Niezależnie od powyższego należy zaznaczyć, że w orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym określona w art. 540 § 1 pkt 2a k.p.k. przesłanka wznowieniowa *propter nova* dotyczy sytuacji, w których po wydaniu orzeczenia ujawniły się nowe fakty lub dowody, nieznane stronom ani sądowi, które konfrontowane z materiałem dowodowym, stanowiącym podstawę wydanego w sprawie rozstrzygnięcia uprawdopodobni w stopniu graniczącym z pewnością, że skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub że skazany nie podlegał karze (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia*

2021 r., sygn. akt IV KO 116/21). Od wykazania, że już po wyczerpaniu drogi instancyjnej, pojawiły się nowe i nieznane uprzednio orzekającym sądom wiarygodne okoliczności, które podważają trafność zasadniczych ustaleń faktycznych decydujących o pociągnięciu sprawcy do odpowiedzialności karnej, zależy skuteczność takiego wniosku (*postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2023 r. sygn. akt IV KO 33/23*). Strona przywołująca nowe dowody lub fakty powinna zatem wykazać, że nie były one jej znane przed datą uprawomocnienia się orzeczenia (*postanowienie Sądu Najwyższego z 8 grudnia 2021 r. sygn. akt V KO 91/21*).

Z tych względów, Sąd Najwyższy uznał, że wniosek skazanego o wznowienie postępowania jest oczywiście bezzasadny, gdyż nie spełnia podstawowych warunków ustawowych i dlatego należało odmówić jego przyjęcia na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

(B.B.)

[ms]